

участва във всички заседания за изготвяне на програмата и прави коректурните бележки на протоколите от тях¹⁸.

Голямо книжовно богатство са и неговите стенографски дневници, в които описва и характеризира политически събития и дейци в обществения живот на България. Това са двадесет свитъка, които съдържат ценни исторически сведения и могат да бъдат важна изворова основа за изследователите на българската история от този период. През 1932 г. са дешифрирани от началника на Стенографското отделение Димитър Антонов, а известният родоповед Христо Караманджуков ги публикува в редактираното от него сп. „Родопа“ под заглавието „Дневниците на Хр. п. Константинов“¹⁹.

Христо Попконстантинов успоредно с богатата книжовна дейност развива и активна обществена дейност и е в пряка връзка с много наши и чужди учени, писатели и общественици от следосвобожденската епоха. Сред тях е патриархът на българската литература Иван Вазов, на чийто роман „Под игото“ Попконстантинов прави коректурите („Под игото“ се печата за първи път в Сборника за народни умотворения, наука и книжнина през 1890 г.), а по повод двадесет и пет годишнината от литературната му дейност е секретар на юбилейния комитет. Всички протоколи и покани от заседанията по юбилея са писани лично от Попконстантинов.

Той поддържа научни връзки с проф. Марин Дринов, с Константин Иречек, с първия председател на БИД Димитър Агура, проф. Иван Шишманов, Стефан Веркович, със Захари Стоянов и Алеко Константинов. В писмовна връзка е и с проф. Стефан Бобчев, с Иван Ст. Гешев и още много други. Води активна кореспонденция с големия френски славист Луи Леже и руския учен Полихрон Агапиев Сирку, който в писмо от 17 окт. 1884 г. му съобщава, че е прочел с много голям интерес публикуваните във в. „Марица“ „Спомени за страшната пролет“. Руският учен дава висока оценка на това изследване и смята, че ще представлява интерес от езиковедска гледна точка. Той се интересува от народните песни в Ахъчелеби и моли Попконстантинов да му изпрати такива. В края на писмото си Сирку пише: „Изобщо аз бих желал да имам тия сведения за Ахъчелебийския говор и повече лексичен материал за него. Днес аз съм зает с фонетиката на тоя говор“²⁰.

Патриот и общественик с будна гражданска съвест, Попконстантинов поддържа постоянни контакти и с известния тракийско-родопски войвода Петко Киряков, с неговия съратник Руси Тамбаров, а също и с първите социалисти Никола Габровски, Димитър Стоилов и кръга около клуб „Карл Маркс“.

Най-трайна и непрекъсната е връзката му с другите двама родоповеди Стою Шишков и Васил Дечев, възрожденските и следосвобожденски дейци Илия Белко-